

Kun András a népbíróság előtt ^[1]

„Talán nincs a történelemben szó még egy ilyen elvetemült szadista gyilkosról, nemcsak az emberi törvényeket csúfolta meg minden rendbeli gaztetteivel, hanem az egyházi és vallási törvényeket is meggyalázta azzal, hogy rémtetteit az egyház nevében és reverendájának súlyával támasztotta alá. A törvények nem ismernek egyetlen egy olyan bűncselekményt sem, amelyet páter Kun el ne követett volna... Bűnlajstroma teljes mértékben kimeríti a háborús és népellenes bűncselekmények minden esetét.”

„Talán nincs a történelemben szó még egy ilyen elvetemült szadista gyilkosról, nemcsak az emberi törvényeket csúfolta meg minden rendbeli gaztetteivel, hanem az egyházi és vallási törvényeket is meggyalázta azzal, hogy rémtetteit az egyház nevében és reverendájának súlyával támasztotta alá. A törvények nem ismernek egyetlen egy olyan bűncselekményt sem, amelyet páter Kun el ne követett volna... Bűnlajstroma teljes mértékben kimeríti a háborús és népellenes bűncselekmények minden esetét.” 1945 szeptemberében ezekkel a szavakkal jellemezte Szerdahelyi János rendőrtiszt Kun Andrást, az egykori minorita szerzetest és nyilas pártszolgálatost.

Kun András 1911-ben született Nyírbátorban. Bölcsészeti és teológiai tanulmányait Rómában folytatta. 1941-ben szentelték pappá, majd minorita szerzetesként a kézdivásárhelyi rendházba került. 1943. december 5-én saját elhatározásából hagyta el a rendházat, hogy laicizálását elintézhesse, státuszát tekintve azonban egészen 1945 augusztusáig szerzetes maradt. A rendház elhagyása után a szüleihez költözött Budapestre, s mivel Serédi Jusztinián hercegprímástól nem kapott egyházi joghatóságot, így olasz és latin nyelvórák tartásából élt.

A szélsőjobboldali ideológiák iránti fogékonysága hamar megmutatkozott, már az 1930-as évek elején élénk érdeklődést mutatott a nyilas eszmék iránt. Több éves kint tartózkodása Olaszországban még inkább megerősítette benne a szélsőjobboldal iránti elköteleződését. A Nyilaskeresztes Pártba a német megszállás után, 1944 tavaszán lépett be, annak ellenére, hogy ez egyházi személy számára nem volt engedélyezett. Kun András 1944 szeptemberében dr. Kófaragó Gyelnik Vilmos, az ún. Országépítő Iroda vezetőjének meghívására adminisztratív feladatok ellátásával bekapcsolódott a hatalomátvitelre tett előkészületekbe. A nyilas hatalomátvitel napján, 1944. október 16-án pedig már a Városmajorban osztott fegyvereket a pártszolgálatosoknak. S ahogy ő maga elmondta, ez alkalommal „a nagyobb propaganda szempontjából papi ruhába öltöztem, karomra nyilas karszalagot, derekamra pedig pisztolyt öltöttem”.

A nyilas vezetés is felismerte, hogy Kun András papi személye propaganda szempontból nagy jelentőségű, ezért Vajna Gábor belügyminiszter propagandabeszédek tartásával bízta meg. Erősen antiszemita és antibolsevista beszédeiben a haza védelmére, a zsidóság és a Szovjetunió elleni harcra szólított fel, és hangsúlyozta, hogy a kilátástalan háborús helyzetben a győzelem egyedüli záloga Szálasi Ferenc és a Nyilaskeresztes Párt. **(Lásd az 1. forrást!)** A budapesti polgári lakosság előtt mégis a Városmajori és a Budavári helyőrségi templomban tartott nyilas érzelmi prédikációiról vált ismertté.

A hatalomátvitel után Kun András a XII. kerületi nyilas pártszervezettel került kapcsolatba, ugyanis Váci úti lakásuk 1944 nyári lebombázása után egy egykor zsidó tulajdonú lakásba költöztek, ami a Városmajor utcában, a kerületi pártház közvetlen közelében volt. 1944 novemberében kapcsolódott be a pártszervezet munkájába, s hamar vezető szerephez jutott, a kerület megtorlás vezető helyettese lett. A szakirodalomban Kun András a nyilas korszak rettegett személyeként jelenik meg, aki „Krisztus szent nevében!” tüzet vezényelt a budapesti zsidóságra. Kun András számtalan bűncselekményt követett el az általa vezetett XII. kerületi nyilas csoport élén. Sűrűn végeztek feljelentésre történő házkutatásokat és előállításokat, s ilyenkor az igazoltatást követően összeszedték a lakásban található értékeket, és a baloldalinak minősített vagy zsidó származású lakókat különböző jogcímen bevitték a pártházba. A nyilas pártszolgálatosok a védett házakat sem kímélték. 1945. január 2-án és 3-án Kun András társaival körülbelül 700 embert kísért be az Andrassy út 47. szám alá a Paulay Ede utca egyik védett házából, akiket később a Duna parton kivégeztek. Ez alkalommal Kun András csak a bekísérésben és előállításban vett részt. A legtöbb esetben a pártházba bekísért és előállított személyeket Kun András és a többi pártszolgálatos válogatott kínzásokkal bántalmazta, gyötörte. A tanúk visszaemlékezése alapján a verések és a bántalmazások után többeket Kun András végzett ki a nyilas pártház udvarán. Három olyan esetéről is rendelkezünk információval, amikor a pártházba bekísért személyeket a Duna parton kivégezték. 1944 decemberében és 1945 januárjában ezeknek az akcióknak a során az ő irányításával megközelítőleg 280 személyt lőttek a Dunába a pártszolgálatosok.

Videó

[Nemzetiszocialista hatalomátvitelről szóló filmhíradó: 1944. október. \[2\]](#)

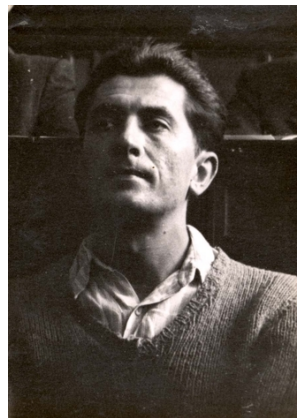
A XII. kerületi nyilasoknak kiemelt célpontjai voltak a zsidó kórházak. A leginkább Kun Andrásához kötött eset a Vöröskereszt védettsége alatt álló Maros utcai zsidó kórház 1945. január 12-ei megtámadása volt. A pártszolgálatosok megérkezésük után elállták a kórház bejáratait, a megközelítően 100 beteget, orvost és ápolószemélyzetet a földszinti hallba terelték. A nőket és a férfiakat levetkőztették, majd a pártszolgálatosok kettesével kivitték őket az udvarra, ahol Kun András irányításával kivégezték őket.

Videó

Öntörvényű akcióit még maguk a nyilasok is megsokallották, miután 1945. január 18-án Mindák Rezső alezredest súlyosan megverte, valamint letartóztatott és a pártházban súlyosan bántalmazott egy rendőrtiszt szakaszt. 1945. január 19-én letartóztatták, majd e cselekményei miatt a Nemzeti Számonkérő Szék halálra ítélte. A kivégzéstől Szalási Ferenc mentette meg, aki rádiótávíratban 15 év fegyházbüntetésre módosította az ítéletet. A börtönből feltehetően a szovjet csapatok szabadították ki. Ezt követően Budapest környékén, majd március végétől egy román alakulat kötelékében bujkált 1945 nyaráig. Az alakulat aradi leszerelése után Olaszországba kívánt szökní. Ez a terve azonban kudarcot vallott, mivel 1945. augusztus 3-án a dombegyházi határőrség elfogta.

Budapestre szállítása után, 1945. augusztus 30-tól volt a Magyar Államrendőrség Politikai Rendészeti Osztályának őrizetében. 1945. szeptember 1-én már meg is jelent a sajtóban elfogásának és letartóztatásának híre, s ettől kezdve fokozott sajtófigyelem övezte perének előkészítését és népbírósági tárgyalását. Azonnal elkezdtek kihallgatásait, a tanúk és bizonyítékok felkutatását. A nyomozati szakasz csupán hat napig tartott, a rendőrségnek összesen öt tanúvallomást sikerült felvenni, ugyanis az igazságügy-miniszter utasítására szeptember 6-án be kellett fejezni a nyomozást. A vádiratot a népbüvészség szeptember 10-ére készítette el, melyet két nappal később, szeptember 12-én átadtak a Markó utcai népbüvészség fogházában előzetes letartóztatásban lévő Kun Andrásnak. A népbüvészség a népbíróságról szóló 1440/1945. miniszterelnöki rendelet 11. § 5. pontjában foglaltak értelmében, mint háborús bűnöst vádolta meg. A vádirat a rendőrségen tett vallomások alapján részletesen ismertette azokat az előállításokat, pártházbeli bántalmazásokat, kegyetlenkedéseket, perverz aktusokat, kivégzéseket, melyeket Kun András saját kezűleg vagy társaival együtt elkövetett. Összességében több száz személy meggyilkolásával, illetve abban való közreműködéssel vádolták meg. A vádirat kiemelte, hogy kisebb fajsúlyú bűncselekményei - például a rablások - nem szerepelnek a vádiratban, mivel ezek eltörpülnek többi bűntette mellett. **(Lásd a 2. forrást!)**

Kun Andrást augusztus 30-ai, első kihallgatása alkalmával határozottan tagadta az ellen felhozott vádak. Szeptember 10-én a népbüvész, dr. Ferenczi Tibor előtt tett vallomásában elismerte, hogy nyilas ideológiai vezetőként propagandabeszédek tartott, és bevallotta a rendőrségi vallomásokból ismertté vált kegyetlenkedéseket és gyilkosságokat. Feltételezhetően a beismerő vallomást erőszak alkalmazásával érte el a népbüvészség. Ezt támasztja alá, hogy Kun András ezt a vallomását később visszavonta, mondván a népbüvész fenyegetésére ismerte be a vádak. Ettől kezdve Kun András végig tagadta a komolyabb bűncselekmények - kínzások, gyilkosságok, perverz aktusok - elkövetését.

Kun András ügyében a hatóságok magatartása dilemmákat vett fel, ugyanis a népbüvészség korlátozta érdekeinek érvényesítésében. Függetlenül attól, hogy a vádak valóban jogosak voltak, ügyének kezelése általában is rámutat a népbíróságok tevékenységének ellentmondásosságára. Nem adtak helyt annak a kérésnek, hogy saját ügyvédet fogadhasson, ugyanis már szeptember 10-én döntöttek arról, hogy védője, a hivatalból kirendelt dr. Bollinger József lesz. Kun András a maga védelmében tanúkat szeretett volna beidézteni, a népbüvészség azonban ezt a kérését nem vette figyelembe, nem engedélyezte, hogy a védelemnek egyetlen tanúja is legyen. Az idő előtt, felülről leállított nyomozás, a népbírósági tárgyalásának gyors előkészítése és kitűzése mind azt mutatja, hogy ügyét nem kellő alaposan készítették elő, és minél gyorsabban el akarták ítélni. S hogy milyen ítélet várt rá? A Kossuth Népe már szeptember 1-én megjelenő cikkében azt közölte, hogy Kun Andrást háborús bűntett miatt fel fogják akasztani. Ebből erősen érzékelhető, hogy elfogása pillanatától kezdte egyértelmű volt, hogy mind a politika, mind a polgári lakosság gyors és kemény ítéletet várt el.

A népbírósági tárgyalás 1945. szeptember 19-én 9 órakor kezdődött meg a Budapesti Büntetőtörvényszék Markó utcai épületében. Az ügyet jellemző gyorsaságot legszemléletesebben az mutatja, hogy a tárgyalás, az ítélethirdetés és a kivégzés egy napon zajlott le. A népbírósági tanács dr. Jankó Péter tanácsvezető bíróból, valamint a „demokratikus pártok” és a szakszervezeti tanács képviselőiből állt. A vádat Dr. Matiszfalvy István népbüvész és Ortutay Gyula politikai ügyész képviselte. A hallgatóság soraiban ott találjuk Major Ákos - a Népbíróság elnökét és Molnár Sándort, a Népbüvészség elnökét is. Ismertsége miatt a tárgyalás reggelén a törvényszék bejáratánál kettőzött őrszemek vigyáztak a rendre, és igyekeztek kordában tartani a tömeget, mivel rengetegen voltak kíváncsiak a tárgyalásra. A nyilvános népbírósági tárgyalásra azonban csak az a kétszáz ember juthatott be, akik már korábban megvásárolták jegyeiket. Fél 9-re zsúfolásig megtelt a tárgyalóterem, és amikor 9 óra után megbilincselve bevezették Kun Andrást, a rendőröknek kordont kellett kőre vonniuk, hogy megvédjék a tömeg dühkitöréseitől és a lincseléstől. Ez a felfokozott hangulat a tárgyalás egészét jellemezte, a hallgatóság sok esetben zajongással, bekiabálással zavarta meg a tárgyalást.

A tárgyalás megnyitásként Jankó Péter röviden ismertette az ügyet, majd Kun Andrást személyes viszonyai felől kérdezte. Ezt követően a tanácsvezető bíró felolvasta a vádiratot, melyre Kun András a következőképpen reagált: „A vádat megértettem és beismerem, hogy emberek előállításában, azok megverésében, érték tárgyak elkobzásában részt vettem, a háború folytatása érdekében beszédeket tartottam, azonban emberek meggyilkolásában, illetőleg velük szemben üzött perverz aktusokban nem vettem részt, így ezekben nem érzem magam bűnösnek.” A súlyos bűncselekmények, kegyetlenkedések, gyilkosságok elkövetésével a továbbiakban is tagadta, folyamatosan cáfolta a tanúk állításait, saját szerepét és nyilas szerepvállalását igyekezett csökkenteni. A megjelent kilenc tanú részletesen beszámolt az általuk átélte borzalmakról. A világ elés tarták a XII. kerületi nyilas pártházban történeteket, hogy a szélsőjobboldali ideológia nevében milyen bűncselekményeket követett el Kun András. Müller Károly vallomása váltotta ki a legnagyobb felháborodást a közönség soraiból, mivel ez mutatta meg legbrutálisabban, hogy mit tett Kun András és a nyilas pártszolgálatosok. **(Lásd a 3. forrást!)**

A tanúk kihallgatásával véget ért a bizonyítási eljárás. Ezt követően Matiszfalvy István népbüvész és Ortutay Gyula politikai ügyész megtartotta a vádbeszédeket, melyekben mindketten halálbüntetés kiszabását kérték. Kun András az utolsó szó jogán kegyelemért folyamodott, hivatkozott papi voltára és arra, hogy hivatalból kirendelt védője a védelmét nem tudta alaposan előkészíteni. „Szavai azonban elveszték a közönség felháborodott közbekiáltásai özönében.” Az ezt követő, nem nyilvános ülésen a népbíróság tagjai meghallgatták a népbüvész és a politikai ügyész véleményét, majd meghozták az ítéletet.

A népbíróság délután három órakor kihirdetett ítéletében háborús bűntett miatt kötélt általi halálra ítélte Kun Andrást. A következő pontokban találták bűnösnek: tagja volt a Nyilaskeresztes Pártnak, a nyilas hatalomátvételen fontos szerepet játszott, és nyilas érzelmű propagandabeszédeket tartott. Aktíván bekapcsolódott a XII. kerületi nyilas pártház működésébe, ahol súlyos bántalmazásokat, kínzásokat hajtott végre. Több alkalommal részt vett razziaokban, több száz üldözött személy pártházba való bekísérésében, akiknek meggyilkolásához ily módon hozzájárult. Emellett több alkalommal jelen volt és tevőlegesen is részt vett kivégzésekben. Bizonyítást nyert, hogy a Maros utcai kórházban több pártszolgálatossal együtt 80-100 embert végeztek ki. Súlyosbító tényezőnek tekintették Kun András pap és szerzetes mivoltát, valamint, hogy előkelő pozíciót töltött be a Nyilaskeresztes Pártnak, és nagy tekintélynek örvendett a XII. kerületi pártszolgálatosok között. Lényeges, hogy az ítéletben már nem jelent meg a városmajori és más kórházak elleni akció, mivel akkor nem volt kellően bizonyítható, hogy azoknál is jelen lett volna. A halálbüntetéshez azonban így is elegendő bizonyíték, terhelő vallomás gyűjtése ellene. Miután Jankó Péter tanácsvezető bíró kihirdette az ítéletet, megállapította, hogy Kun Andrásnak nincs fellebbezési joga és a népbírósági ítélet jogerős. **(Lásd a 4. forrást!)** A halálbüntetést még aznap délután 16 óra 5 perckor a törvényszéki fogház Alkotmány utcai udvarán több száz főnyi tömeg előtt végrehajtották. Kivégzése után a sajtó levonta az ügyével kapcsolatos konklúziót: „Kun páter ügyében példás gyorsasággal ítélezett a népbíróság.”

A tanulmányhoz felhasznált források Kun András népbírósági peranyagában (Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltára 3.1.9. V-119575) található meg.

A dokumentumok közlésekor a mai helyesírási szabályokat vettem figyelembe.

Források

Kun páter a csendőrség és a pártszolgálatosok előtt elmondott beszéde

„Kedves testvérek! Olvasmányaimban elmerülve a következő megragadó példázatot találtam. Kinn az erdőben egy szederbokor indájában játszódtott le a következő eset. Arrafelé szállt egy méhecske, amelyet minden bizonnyal az inda mögött lévő jázminvirág illata vonzott, ámde mielőtt a célját elérte volna a méhecske, a szederbokor levelei között egy pókhálóban foglyul esett. A méhecske először nem tudta, hogy mi a baja, csak azon gondolkodott, hogyan veszthette el szabadságát és mi az, ami fogva tartja. És amikor tágra meresztette szemét és körülnézett, látta, hogy nyakán, fején, potrohán, mindenütt fényes ezüst szálak húzódnak végig. És amint így tűnődött és vizsgálta fogságának okát, akkor a szederbokor egyik levele alatt megpillantotta legádázabb ellenségét, a pókot. A pók is észrevette, hogy kivel áll szemben. Tudta, hogy nem jó közelébe férközni. Ezért nagyon óvatosan elkezdett közelebb jutni. Amikor szemtől-szembe voltak, a pók ránevetett és megszólította: Mit félsz, hiszen látom, hogy rabságban vagy, és én a te szabadításodra jöttem. Ahhoz azonban, hogy kiszabadítsalak, előbb feltétlenül szükséges, hogy behunyod a szemed. A méhecske hitt, behunyta a szemét. Ekkor a pók közelebb futott hozzá és még inkább befonta hálójába, míg végre a méhecske teljesen mozdulatlan maradt. Ekkor a pók, most már biztos tudatában annak, hogy a méhecske nem árthat neki, megragadta zsákmányát és levitte a levelek alá: Így ni, most már biztos helyen vagy. A nap heve sem száríthatja ki testedet. Nekem csak egyre van szükségem, hogy szívhassam a véredet, hiszen én csak a véredet akarom. Vér, vér, vér kell nekem.

Testvérek, ebből a példából láthatjuk a magyar nemzet sorsát. Magyar hazánkat és népünket gúzsba kötötték, pókhálót fontak köréje, és rabságba döntötték a magyar népet. Kik az ellenségek, akik rabságba döntötték a népet, ha nem a nemzetközi zsidóság és a nemzetközi zsidóság szolgálatában álló többi eszme, a marxizmus és a különböző szociális elméletek, de legelsősorban a kommunizmus. Látjuk-e, hogy a zsidók mindenütt ott vannak, és a nemzetköziség az internacionalizmus meghirdetésével és szolgálatában megértést kérnek mindenki részéről a maguk számára. Ámde látjuk, hogy csakis a keresztény nép kiszipolyozására töreksenek.

Testvérek! A zsidók és a többi plutokraták, akik megsuhogtatták a bankós kötegeiket és sápadt aranyukat és igába vonják a munkásságot, ugyanakkor kiszipolyozzák őket, és a vesztükre törnek. Amikor a munkásság rájön arra, hogy kik az ő valódi ellenségei és le akarja magáról rázni az igát, a jármot, és betörnek az ő vastag szőnyegekkel borított szobáikba, akkor forradalmat kiáltanak és külföldre menekülnek, és onnan pénzükkal háborút szítanak és fegyvert gyártanak. Testvérek, így tört ki a mostani háború is, amelyben vérzik a magyar haza, vérzenek testvéreink, gyermekeink és atyáink. Éppen ezért most, amikor az áruló Horthy-féle klikk letette a fegyvert, hogy meghódoljon az ellenség előtt, akkor elveszítette a nemzetet, mert az ellenség le fog igitni bennünket, és jaj lesz annak, aki az ellenség bakancsának taposása alá kerül. Testvérek, felhívlak benneteket, fogjunk össze, védjük meg a hazát, utolsó csepp vérémmel is, és tudjuk meg, hogy kik a mi valódi ellenségeink, harcoljunk ellenük, törjük le őket megalkuvás nélkül. Ne legyünk gyengeszívűek, fel testvérek a harcra, mert győzelemre visz bennünket a nyilaskereszt!”

Irat jelzete: ÁBTL 3.1.9. V-119575 - Kun András népbírósi pere 9.

2.

A Kun András elleni vádirat

„A Budapesti Népbünyészségtől

1945. Nü. 9531/1

Rendőrségi szám 15908/1945 pr.

A Budapesti Népbírósi elnökének,

A nyomozás iratait a következő vádirattal küldöm át.

1945. évi szept. 7. napja óta előzetes letartóztatásban lévő páter Kun András, született 1911. november 8. Nyírbátor, budapesti, Városmajor utca 33. szám alatti lakos terheltet

az Nbr. 11. §. 5. pontjába ütköző háborús büntett elkövetésével vádonom azért, mert a terhelt a rosszemlékű nyilas korszak legborzasztóbb, legvéreskezőbb egyéne volt.

1944. évi december hó 15-én a Városmajor utca 32. szám alatti nyilasház mosókonyhájában, ahol 25 ember volt véresre verve, bejött a terhelt és társai. Ezeket a szerencsétlen embereket a terhelt és társai meztelenre vetkőztették, a nőket is, annak dacára, hogy a sok veréstől már véresek voltak, újból ütlegelni kezdték őket egyenként és csoportosan. Éjjel 2 órakor, amikor már mindannyiukból ömlött a vér, megparancsolták, hogy mosakodjanak meg, mert elviszik őket a gettóba. Kettesével felküldték őket az előcsarnokba, összeszűrték őket és útnak indították. A csoport 52 emberből állott, amikor a Duna partra értek, ezt a csoportot kivégezték, és egy ember menekült meg az egész csoportból az, aki szem és fültanúja volt, hogy a veréseket és az 51 ártatlan ember kivégzésére a parancsot a terhelt adta.

1944. decemberben több felfegyverzett nyilas megjelent dr. Morelli József lakásán, többi között a terhelt is, a nevezettet körülfojták és a lakásban, amit csak lehetett, mindent összepakoltak és dr. Morelli József fiát, feleségét és egy háztartási alkalmazottat elvittek. A másik csoport, melynek tagja a terhelt, Megadja Ferenc és másik két fegyveres nyilas volt, dr. Morelli Józsefet autón a lakására vitték és miután mindenéből kifosztották, agyba-főbe verték, autóra tették és bevitték a Városmajor u. 37. szám alatti nyilasházba. Itt 15 napig tartották a nevezettet és szem- és fültanúja volt annak, hogy a terhelt volt a legkegyetlenebb a kegyetlenek között.

1945. január 12-én délelőtt 11 órakor kb. 20-30 fős felfegyverzett nyilas a Krisztina körút 81. sz. házba behatoltak és „partizánokat” és a század civilben bujkáló parancsnokát, Ákossy Lajos zászlóst keresték. Nevezettet először gumibottal összeverték és meg sem hallgatva védekezését, a ház lakóinak szeme láttára, kiket az udvarra vezényeltek, a terhelt 5 revolverlövessel agyonlőtte. Ugyanekkor agyonlőtték a szolgálatvezető Juhász Rezső szakaszvezetőt is. A terhelt volt a nyilaskülönítmény parancsnoka és nem csak a fenti kivégzéseket rendelte el, hanem az óvóhelyről ugyanekkor felhozatta a gyerekeket és anyákat és a szemük láttára lövette agyon és végeztette ki Ákossy Lajost és Juhász Rezsőt. Ugyanekkor a gyerekeknek almát osztogatott és azt mondogatta, hogy „látjátok a pap bácsi nem csak ölni tud, hanem adni is tud!” Juhász Rezsőre az egyik nyilas pártszolgálatos lőtt rá, aki azonban nem halt meg, mire a terhelt egy másik pártszolgálatosnak kiadta a parancsot, hogy „táposd szét a fejét”, ezen műveletben egy harmadik pártszolgálatos Juhász Rezsőt agyonlőtte.

Terhelt 1945. január elején közelebbről meg nem nevezett napon Mindák Rezső orvos alezredest több ízben véresre verte, és halálra ítélte, a halálos ítéletet azonban nem tudta végrehajtani, mert a Számokérő Szék vezetője közbelépett és Mindák életét megmentette.

Terhelt, aki egyébként a XII. kerületi nyilaspárt megtörítés helyettes vezetője volt, majdnem minden akcióban benne volt, ami a kerületben lejátszódott. Terhelt vezette azt a nagyszabású razzsiát a Nagyatádi Szabó utca és a Paulay Ede utca környékén, amelynek 700 szerencsétlen zsidó előállítására és kivégzése volt az eredménye. Ugyancsak a terhelt nevéhez fűződik a Maros utcai kórház betegeinek, ugyancsak a Városmajor utcai kórház betegeinek kivégzése. E két helyen a terhelt betegeket, aggokat, nőket, csecsemőket és az ápolószemélyzetet kímélet és válogatás nélkül ölte és ölette meg.

Terheltnak a Városmajor utcai kivégzésekkel kapcsolatban egy olyan szörnyűséges esetét is a vád tárgyává kell tenni, ami magában az egész nyilasrendszerben és sötételemkű idejében is egyedülálló volt a maga nemében. Egy nyilas pártszolgálatos a Városmajor utcai kórház egyik ápolónőjét meg akarta menteni, amiről a terhelt tudomást szerzett. A pártszolgálatost elfogatta, a pártban maga elé vezette és a pártszolgálatosok és mások jelenlétében a szerencsétlen ember nemi szervét saját kezűleg szegezte oda az asztalhoz, és addig verte ezt a szerencsétlen embert, amíg ott a helyszínen agyon nem verte.

Egy másik alkalommal egy csomó elfogott zsidó között fiatal leánykák is voltak, és amikor a terhelt azt kérdezte, hogy van e köztetek szütleánya, a két szerencsétlen lányka, azt hívén, hogy emberrel van dolguk, és ha jelentkeznek és megmondják, hogy ők még ártatlanok, megmentik az életüket. Jelentkeztek, aminek az lett az eredménye, hogy a terhelt odarendelt maga mellé 3 pártszolgálatost, egyikkel a szerencsétlen leányok fejét, másikkal két lábát fogatta le, széjjelfeszítette és mindenkinek a szeme láttára a nála lévő vértől csepegő gumibottal deflorálta a szerencsétlen leánykákat.

Végeredményben a terhelt lelken szárad több száz ártatlan ember élete és vére, akiket a terhelt részben saját kezűleg végzett ki, részben a vezetése alatt álló bandával együttesen végzett ki, de az kétségtelen tény, hogy aki a terhelt keze közé került, az egyben az életével is leszámolt, ugyanis a terhelt keze közül senki sem jutott ki élve.

A vád tekintetében a tárgyalásra az Nbr. 20.§. és a Bp. 16.§. 1. bekezdése értelmében a budapesti népbíróság bír hatáskörrel és illetékességgel. Indítványozom a terhelt előzetes letartóztatásának fenntartását.

A megidézendőк jegyzékét a vádiratom végén közlöm.

Indoklás:

Terhelt a vádbeli cselekmények elkövetését elismerte. Beismerte azt, hogy 500 ember életének vére tapad a kezéhez. Beismerte azt, hogy vezetője és irányítója volt annak a terrorszervezetnek, melynek célja embertömegek kiirtása volt. Terhelt, aki vérgőzös agyával már nem elégedett meg a zsidók kiirtásával, hanem elvakultságában odáig ment, hogy mindenkit, aki a közelébe került, és aki vele összekötettségbe került, kiirtani igyekezett. Így akadt össze egy rendőrcsoporttal, és az ezekkel szemben elkövetett atrocitások eredményeként még a nyilasok is megsohalkták a terhelt tevékenységét, és a terheltet kötél általi halálra ítélték. Szálasi Ferenc azonban terheltnek megkegyelmezett.

Nem nézte el a vádhatóság, hogy a terhelt nemcsak embereket, ártatlan embereket gyilkolt vadul, kegyetlen, mindenre és mindenkire való tekintet nélkül, hanem az áldozatokat és másokat, akik ért és ahol csak tehette, kirabolta. Nem kerülte el a vádhatóság figyelmét az a körülmény, hogy a terhelt volt a nemzetvezető Szálasi Ferenc által kinevezett ideológiai vezetője a nyilas katonaság, csendőrség és fegyveres pártszolgálatnak, valamint, hogy a terhelt volt az, aki pap léteire a rádióban állandó uszító beszédeket tartott, de megállapította a vádhatóság azt is, hogy a terhelt már ebben az időben az egyház kötelékéből ki volt taszítva, és ebben az időben illetéktelenül és jogtalanul viselte a reverendát és használta a papi címet. Nem emel a vádhatóság sem az elkövetett rablások, sem az egyéb, a terhelt által ehelyűtt a per tárgyává nem tett, bűncselekmények tömege miatt, mert a vád tárgyává tett cselekmények mellett a terhelt egyéb tevékenysége eltörpül és számba sem vehető.

Az előzetes letartóztatás további fenntartását azért indítványozom, mert elrendelésének okai tovább is fennállanak.

Budapest, 1945. szeptember 10.

dr. Ferenczi Tibor népbügyész

Megidézendőк jegyzéke:

1. Terhelt népbügyészszég fogházából

Tanuk:

1. Kornitzer Simon Bp. Bajcsy Zsilinszky 19/e
2. Dr. Morelli József Bp. Dalmady Győz utca 9. II. 12.
3. Bernhard József Bp. Fürst Sándor utca 18.
4. Fehérhegyi Katalin pestvidéki törvényszék fogháza
5. Brunner Oszkárné Bp. Visegrádi utca 38/b
6. Endler Mária Bp. Paulay Ede utca 55.
7. Müller Károly Bp. Somogyi Béla út 5.
8. Dunkel Károly Bp. Visegrádi utca 92.
9. Dr. Zelt Ágoston Bp. Horthy Miklós út 30."

Irat jelzete: ÁBTL 3.1.9. V-119575 - Kun András népbírósági pere - 42-46.

3.

Müller Károly vallomása a népbírósági tárgyaláson,

1945. szeptember 19.

„Népbügyész nem ellenzett indítványára a Népbíróság elrendelte a tanú megesketését és a tanú ismételt figyelmeztetés után az esküt az előírt módon letette.

Müller Károly 54 éves, ág. ev. , nős, horgosi születésű, budapesti lakos, könyvkiadó, érdektelen tanú.

A vádlottal 1944. évi december hó 27. napján találkoztam először. Irodámban ezen a napon házkutatást tartottak a nyilasok és annak végeztével bekísértek az Andrassy út 60. szám alá. Kihallgatásom alkalmával a szobába lépő és engem ismerő Bányász körzetvezető felhívta a közben ugyancsak a szobába jövő bőrkabátos, kézigránáttal, géppisztollyal és gumibottal ellátott magas ember figyelmét rám, mint zsidóbujtatóra. Ez a bőrkabátos ember, mint később megtudtam, a vádlott volt. Bányász figyelmeztetésére hozzám lépett és „mutasd azt a jordán pofádat” szavakkal már a kezében lévő gumibottal ütlegelni kezdett. Bányász is odajött hozzám, levette rólam a bundámat, majd a vádlott felszólított, hogy adjam elő az értékeimet, de azokat türelmetlenül maga vette ki zsebeimből. Közben meglátta a jegygyűrűmet, felszólított, hogy azt is adjam oda, de a gyűrű az ujjamra volt dagadva, és nem bírtam lehúzni. Ekkor a vádlott elővette az óráját és 60 másodpercet adott a gyűrű lehúzására, ami nagy nehezen sikerült is, ami után azt el is vette. A vádlott következő parancsa az volt, hogy térdepeljek le, ami

megtörtént. Térdeplő helyzetemben a vádlott a pisztolyának markolatával fejbévágott, úgy hogy előntött a vér, azután másik nyilásokkal lefogott és a pisztoly felhúzásához hasonló mozdulatot téve pisztolyát rám tartva kényszerített, hogy utánamondjam, hogy „aljas büdös zsidó vagyok, aki megérdemli a kivégzést!” A vádlott ezután nyakszirten rugott és kiadta az utasítást a nyilásoknak, hogy egyelőre vigyenek el, vagyis kísérjenek le a fogdába, ahol rajtam kívül már nyolcan tartózkodtak. Ebéd után munkára vezettek bennünket, majd este fél hat óra tájban az első emeletre, ugyanabba a helyiségbe, amelyikben már délelőtt is voltam, kihallgatásra vittek. A kihallgatók között a vádlotton kívül egy Götz nevű nyilas vitte a vezető szerepét, akinek szintén megmondtam, hogy a délelőtti kihallgatás során a vádlottal is közöltem, hogy aranyérmes tiszt vagyok . Götz erre külön állított, majd az előbb említett nyolc társam közül még egyet mellém küldött, úgy hogy a csoportunkat egyszer két és egyszer hét emberre választotta szét, az utóbbi csoporttal együtt a pince felé indítottak. Velünk jött a vádlott is. A fogdához közeledve a vádlott a hetes csoportot a vádlottá felé irányította, ő is velük ment, de már szemük láttára vette le a géppisztolyt a válláról és kettőnkét alig kísérték 30-40 lépést, már hallottuk is a szerencsétlenek jajkiáltását a géppisztolyok tüzén keresztül. Határozott meggyőződésemmel, hogy a hetes csoportot a vádlott végezte ki, mert ismétlem, már szemük láttára készült.

A vádlott észrevétele a tanú vallomása:

A verésekben a tanú vallomása megfelel a valóságnak, azonban a hét ember kivégzéséről nem tudok. Götz névre pedig nem is emlékszem.

Tanácsvezető bíró elrendeli a vádlott és a tanú szembesítését.

A szembesítés eredménytelen.

A tanú folytatja vallomását:

A hét ember különválasztása, illetve más irányba vitele és a lövések között csak másodpercek telhettek el. Másnap sikerült kiszabadulnom a nyilasházból.

1945. év január hó 13. napján este ismét két nyilas jött a lakásomra, azzal, hogy titkos leadóállomást tartok és zsidó értékeket rejtegetek. Ismét bekísértek az Andrássy út 60. szám alá, ahol Bokor és Rédy parancsára Budára, a Németvölgyi úti nyilasházba vittek. Szűrűketkor érkezünk oda, ahol a nyilásokat nagy evés és ivás közben találtak. Hegyi nevű nyilas parancsot adott, hogy forduljak a fal felé és ne mozduljak. Később két nyilas jött és jelentette Hegyinek, hogy a Németvölgyi út 15. számú házból a zsidók rálöttek a nyilas járőrre. Menjete és nyírjátok ki hangzott az utasítás. Közben nagy ujjongás és ováció támadt, óvatosan hátrapillantva, elrémülve láttam a vádlottat belépni, akinek a személyének szölt az örmerteljes üdvözlés. Vacsorázni hívták, de a vádlott azt felelte, hogy „nem vagyok éhes, de zsidóvérré szomjazom, van-e valami zsidó móka?” A nyilások közölték a vádlottal, hogy éppen most ment egy különítmény a Németvölgyi út 15. szám alá, mire a vádlott azonnal utánuk rohant. 10-15 perc múlva a vádlott az örmerteljes üdvözlés és a vádlottal együtt visszatért és mondomta a többieknek, hogy a házból ugyan nem történt kilövés, de behoztak két embert, mert azok a kutyájukat tejjel és sonkával etették, amiért megérdemlik a kivégzést. Engem az újonnan behozott két emberrel együtt, az egyik asszony volt, levittek a fogdába, ahol már 41 ember volt. Ezt onnan tudom, hogy az ajtóór kétával húzott vonalat az ajtóra és így tartották nyilván a szobában tartózkodó foglyok számát. Később még öt nőt, a Maros utcai kórház öt ápolónőjét és egy fiatal nyilast tuszoltak be a szobába. A fiatal nyilas nem volt hajlandó velünk semmit sem közölni, de később kiderült, hogy segített zsidókat bujtatni, és ezért került ő is a mi sorsunkra. Egy óra tájban éjfélkor, kihajtottak bennünket a konyhába, és ott már összeülve találtak a vészbírószágot, Hegyi vezetése alatt. Az ügyész és az ítélet végrehajtásnak vezetője a vádlott volt. Úgy működött minden, mint egy bedolgozott apparátus. Mindenki kapott 25-25 botütést először az egyik, majd a másik talpára. Utána a bokát összevágva jelentkezni kellett a vádlottnál, és neki megköszönni a megérdemelt büntetést. Sokan nem bírtak a verés után a talpukra állni, azokat egy sarokba félrelökték. A verések során a vádlott kenetteljes arccal az utóljára behozott ápolónőkhöz fordult, megkérdezve tőlük: „Édes gyermekeim van e közöttetek szűz leány?” Az ápolónők közül kettő előlépett, az egyik kb. 16 éves lehetett. A nyilások erre leteperték a leányokat, szétfeszítették a lábukat és a vádlott egy gumibottal saját kezűleg a szemünk láttára deflorálta őket. Azután a másik három ápolónőt is megverték, és odalökték mindannyiukat a sarokba, a járnai nem tudó emberek közé. Most a fiatal nyilásra került a sor, akít a vádlott „te voltál, aki segítettél elbujtatni a zsidókat” szavakkal fogadott, majd a fiatal fiút a többi nyilásokkal lefogatta, és annak nemi szervét szöggel, saját kezűleg egy kalapács segítségével az asztalhoz szegezte. Most rám került a sor. Budaházy nevű nyilas mondomta a vádlottnak, hogy „ez az a zsidószázados”. A vádlott utasítást adott rám vonatkozóan olyképpen, hogy „ha százados, akkor három csillaga van: csak hármat adjatok neki, de olyant, hogy a csillagokat meglássa!” A vádlott közben már a sarokba lökött emberekkel tördődött, azokat Bakonyvölgyi, Budaházy és még két vagy három nyilas segítségével felrángatták a földről és az udvar felé tuszolták, kézbevevett géppisztolyaikkal. Kb. fél perc múlva a géppisztolyok ropogását és a kivégzett jajkiáltást hallottuk. Majd utána a vádlott visszatérve a bennünket őrző örmerteljes odadobta a pisztolyát ezekkel a szavakkal: „pucold ki a kis öcsémet, nagyon jól dolgozott.” A szobában maradtak ezután visszakérültek a fogdába.

Másnap reggel egy másik házba vittek, ahol egy 13 éves lány géppisztollyal vigyázott rám. Az itteni kihallgatásomat, amit pofozással kezdtek, azonban nem tudták lefolytatni, mert parancs érkezett, hogy az összes fegyverforgató férfi vonuljon be a hűségházába. A bevonulásuk előtt kb. 20-25 nyilas tódult be a házba, közöttük a vádlott is, aki jelentette, hogy csak délután jöhet, mert van még egy pár „kinyírása”, és rám vonatkozóan kiadta az utasítást: „ezt azonban vigyék és parádésan nyírjátok ki”. Negyedmagammal először a Németvölgyi u. 5. szám alá vittek, ahol nyilvántartásba vettek minket. Itt egy melléképület előtt feküdt 20-25 halott és Bakonyvölgyi és több nyilas az aranyfogakat szedték ki a halottak szájából. Itt láttam újra a vádlottat is, amint egy fiatal, leszakított blúzú, felhajtott szoknyájú leány hullája felett szétvetett lábakkal állt, és a kisleány holttestére célba vezett, a nyilások nevetése közepette. Ez a látvány oly rettenetes volt számomra, hogy ez az emberi fenevad valósággal meghasonlást idézett elő bennem.

A vádlott észrevétele: egyetlen szó sem felel meg a valóságnak a tanú vallomásából, a leghatározottabban tagadom minden állítását.

Tanácsvezető bíró elrendeli a vádlott és a tanú szembesítését.

A szembesítés eredménytelen.

Tanácsvezető bíró kérdésére a tanú: nemcsak a vádlott arcára, amelyre most is határozottam ráismerek, hanem a vádlott nevére is emlékszem. A fiatal asztalhoz szegezett nyilással nem tudom a továbbiakban mi történt.”

Irat jelzete: ÁBTL 3.1.9. V-119575 - Kun András népbírószági pere - 32-35.

4.

A Kun András elleni ítélet

„A budapesti népbírószági

Nb. X. 2583/1945/

A magyar Nép nevében!

A népbírószági az alulírott napon tartott főtárgyalás alapján meghozta a következő ítéletet:

A népbírószági Kun András vádlottat, aki 1945. szept. 7-e óta előzetes letartóztatásban van, 33 éves, nőtlen, Nyírátoron született, budapesti lakos, magyar állampolgár, állítása szerint vagyontalan, katona volt, mint karpaszományos tizedes, római kat. vallású, szerzetes, bűnösnek mondja ki az 1440/1945. M.E. sz. rendeletének a 81/1945. M.E. sz. rendelet 11. §. 5. pontja helyébe lépett 6.§5. pontjában meghatározott háborús büntetben.

A népbírószági ezért Kun András vádlottat az 1440/1945. M.E. sz. rendelet 7.§ alapján, a 2. §. 1. bekezdés alkalmazásával kötélt általi halálra mint főbüntetésre, s ezenfelül az 1440/1945.M.E. sz. rendelet 1. §a és a Btk. 57.§. alapján politikai jogainak gyakorlásának 10 évi felfüggesztésére mint mellékbüntetésre ítéli.

A bűnügyi eljárás költsége a vádlottat terheli.

A népbírószági az ítéletet jogerőre emelkedése után a budapesti népügyészségnek, az Országos Bűnügyi Nyilvántartó Hivatalnak, Budapest székesfőváros polgármesterének, központi lakáshivatalának és a magyar államrendőrség budapesti főkapitánysága politikai rendészeti osztályának kiadni elrendeli.

Indokolás:

A népbíróság a főtárgyalás adatai alapján a következő tényállást állapította meg.

a) A vádlott 1944 tavaszán, a német megszállás után belépett a nyilaskeresztes pártba, majd 1944. okt. 15-ét megelőző mintegy két héten át a Pasaréti úton adminisztratív téren közreműködött a hatalom átvételére irányuló nyilaskeresztes szervező munkában. Okt. 15-én pedig papi ruhája fölé csatolt pisztollyal autók leállításában is részt vett. November hónapban Vajna Gábor megbízásából Budapesten a katonaság és a rendőrség számára ideológiai előadásokat tartott. Ugyancsak november hótól kezdve járt be a vádlott rendszeresen a Városmajor utca 37. szám alatti nyilaskeresztes párházba is. Mindezeket a főtárgyaláson a vádlott maga beismerte.

b) 1944. december közepén a Városmajor utcai nyilas párházban, különösen annak mosókonyhájában a pártszolgálatosok, köztük maga a vádlott is, mintegy 20-25 meztelenre vetkőztetett, üldözött személyt annyira összeverték, hogy közülük többen véresen összeestek. A bántalmazások irányításának vezetője Megadja Ferenc mellett a vádlott volt. E bántalmazások végeztével Megadja Ferencnek a vádlott jelenlétében kiadott rendelkezésére a pártszolgálatosok ének idején mintegy 50 embert kettesével csuklójuknál összekötözve ruha nélküli állapotban vagy legfeljebb minimális ruházatban a Duna partra kísérték, és ott azokat löfegyverrel kivégezték.

Kornitzer Simon még a lövések előtt kitélelőleg megszabadult a Dunába ugorván, onnan sértetlenül kimászott. Az ő meggyőző vallomása szolgált a szóban lévő tényállás megállapításának alapjául. Bár maga a vádlott is beismert annyit, hogy egy durva személy uralma alá kerülve, több ízben valóban maga is személyesen részt vett üldözött személyeknek súlyos bántalmazásában.

c) ugyancsak 1944. december hó közepén történt, hogy a vádlott nyilaskeresztes pártszolgálatosokkal házkutatásra jelent meg dr. Morelli József fiának Ferenc körüli lakásán. A vádlott a nyilaskeresztesekkel együtt a 60 éves dr. Morelli Józsefet, fiát, annak feleségét össze-vissza verték, majd a nevezeteket egy ideig a párházban fogva tartották. E tényállás részlet megállapításának alapjául a vádlottnak és dr. Morelli József tanúnak lényegileg egyező vallomása szolgált.

d) a vádlott saját beismerése alapján állapítható meg tényként a következők:

1945 januárjában a vádlott a nyilaskeresztes pártszolgálatosokkal a Krisztina körút 81. sz. házban jelent meg, ahol házkutatást tartottak. Egy Szabó nevű nyilas az udvaron ütlegetni kezdett egy férfit, akit egy szökött zászlósnak mondott. A vádlott az ütlegetéshez maga is csatlakozott s ekkor egy másik nyilas a közelben agyonlőtt egy másik ismeretlen személyt. A vádlott ezzel szemben semmiféle rosszállást nem nyilvánított, sőt a jelenlétében történt ezután, hogy a Szabó nevű nyilas az általa szökött zászlósnak mondott férfit is agyonlőtte. Bernáth József tanúnak a Csehszlovákiában tartózkodó Obláth Imrétől szerzett értesülésen alapuló vallomása szerint az agyonlőtt két férfi egy Ákossy nevű zászlós és egy szolgálatvezető őrmester lett volna.

e) a vádlott saját beismerése alapján állapítható meg tényként az is, hogy a vádlott 1945. januárjában negyedmagával egy Mindák Rezső nevű orvos alezredest is gumibottal összeverte, ahol csak érte.

f) 1944. utolsó napjaiban a XII. kerületi nyilas pártszervezet az Andrassy út 47. szám alá költözött. A vádlott saját beismerése szerint részt vett azokban az innen kiinduló pártszolgálatos akciókban, melynek eredményeként a Nagyatádi és a Paulay utcákból mintegy 300 üldözött személyt kísérték be a párházba. Ezeket a bekísérteket azután Fehérhegyi Katalin, Bokor Dénes volt titkárnőjének tanúvallomása szerint 50-es csoportokban a Duna parton kivégezték.

1945 januárjában a XII. kerületi pártszervezet ismét Budára a Németvölgyi útra költözött. Innen részt vett a vádlott saját beismerése szerint a Maros utcai kórház kiürítésében, amikor is a helyszínen a nyilas pártszolgálatosok a vádlott jelenlétében mintegy 80-100 üldözött embert végeztek ki.

Sőt Stern Jenőné szül. Márk Izabella szemtanú vallomása alapján a népbíróság tényként látta megállapíthatónak azt is, hogy a kivégzésekben maga a vádlott is részt vett, amennyiben géppisztollyal maga is tüzelt a kivégzettekre.

Müller Károly szemtanú vallomása alapján tényként állapítható meg végül a következők: a Maros utcai kórházból 5 ápolónőt hoztak be a Németvölgyi úti nyilasházba, és egy fiatal nyilaskeresztes fiút, aki állítólag zsidók bujtatásában segítkezett. A vádlott az ápolónők közül a kérdésére szűkített jelentkező két fiatal nőt lefogatta, s őket gumibotjával, s őket gumibotjával deflorálta, a nyilas fiúnak hímvesszőjét pedig az íróasztalhoz szegezte.

Bár a vád tárgyává téve nincs, azonban mégis a fentebb megállapítottak megerősítésére alkalmas az a Müller Károly tanúvallomásában foglalt tényadat, mely szerint a vádlott a Németvölgyi úti nyilasházban is egy alkalommal személyesen, géppisztollyal részt vett ismeretlen foglyok kivégzésén, amikor is géppisztollyal azt a megjegyzést tette, hogy az „jól dolgozott”.

g) A b) és f) alatt tárgyalt Duna parti kivégzésekre ugyan az utasítást nem a vádlott adta, s nincs adat arra sem, hogy a vádlott a kivégzéseknél maga is tettesként szerepelt volna. De mert a vádlottnak a közreműködés mellett a nyilas párházba a Nagyatádi és Paulay utcákból tömegesen bekísért zsidó személyek sorsa az ösztendések célja felől az akkori nyilas módszerek ismeretében semmi kétsége nem lehetett, saját cselekménye, mellyel e személyek összefogásában és bekísérésében közreműködött, akként jelentkezik, mint amellyel e személyek törvénytelen kivégzését előmozdította. Vagyis a kivégzéseknek maga is a részese volt. A Városmajor utcában pedig a vádlott ily értelmű részessége abban észlelhető, hogy a Duna parton kivégzettek előzetes megkínzásában részt vett, s a kikísérésre irányuló rendelkezés kiadásakor is jelen volt, miáltal a kivégzések végrehajtását illetően nyilván szándékerősítőleg hatott.

Ugyanilyen szándékerősítés nyilvánult meg a d) alatt megállapítottakkal kapcsolatban is, amennyiben a vádlottnak, mint papi személynek jelenlétében a két kivégzés a vádlott minden tiltakozása és elítélő megnyilvánulása nélkül egyáltalában, hozzá nem is egy időben, hanem egymást követően megtörténhetett.

Hogy a vádlottnak a fentiekben megállapított további ténykedése ugyancsak emberek törvénytelen kivégzésében, megkínzásában való részességként, ill. tetteségként minősítendő, külön indokolást nem igényel.

Kiemelendő azonban a vádlott részességének fokozott súlya a Fehérhegyi Katalin tanú vallomása alapján megállapítható, de egyébként is valószínű ténykörülménynél fogva, mely szerint a vádlott a XII. kerületben a megtorlás vezetőjének helyettese volt, s hogy mint ilyen, és mint pap is a pártszolgálatosok előtt nagy tekintélynek örvendett. El nem képzhető, hogy a gyakran papi ruhában ténykedő vádlottnak ne vezető jellegű szerep jutott volna, amikor papi volta minden kétséget kizárólag az elkövetett cselekmények erkölcsi igazolása érdekében való felhasználáshoz kínálkozott.

Mindezeknél fogva a népbíróság a vádlott bűnösségét a váddal egyezően megállapította, dacára annak, hogy a vádbeli tényállás teljes egészében, nevezetesen a fentebb megállapítottakon túlmenően egyes részeiben bizonyítást nem nyert.

h) A büntetés kiszabásánál a Népbíróság súlyosító körülményként mérlegelte, hogy a vádlott, mint pap a reá nézve fokozottabb mértékben kötelező vallás-erkölcsi szabályok megsűfolyásával cselekedett, s hogy cselekményét alacsonyabb erkölcsi ítélőképességgel rendelkező személyek magatartását, erkölcsi állásfoglalását nem kétségesen különös mértékben hátrányosan befolyásolhatták. Nagymértű súlyosító körülmény az áldozatok nagy száma, úgyszintén az is, hogy a vádlottnak az okt. 15-i események közül is jelentős szerepe volt. Enyhítő körülmény ezzel szemben a népbíróság egyáltalán nem talál, s így egyedül a halálbüntetés volt olyan tekintendő, amely a cselekmény tárgyi súlyával és a vádlott arányi bűnösségének fokával arányban áll.

A védelem bizonyításkiegészítési indítványa, mely szerint a vádlott jelen sem lett volna a szökött zászlósnak mondott személy lelövésénél, a vádlott saját főtárgyalásán tett vallomásával ellenkezik. Ami pedig a név szerint meg nem nevezett pártszolgálatosok arra vonatkozóan indítványozott tanúkihallgatását illeti, hogy a vádlott maga nem lőtt senkire, az ezzel ellentétes pozitív tartalmú bizonyítékok alapján megállapított tényállás megdöntésére alkalmasnak semmiként sem mutatkozik.

Budapest, 1945. évi szeptember hó 19.

Dr. Jankó Péter tanácsvezető bíró

Dr. Szentirmay Tibor, Sebes Sándor, Dán Dezső, Havas Ernő, Barnaki Ferenc, Forray József népbírák

Ez az ítélet jogerős és végrehajtható.

Budapest, 1945. évi szeptember 19.

Dr. Jankó Péter tanácsvezető bíró

Az ítélet rövid indoklása az 1440/1945.M.E. sz. rendelet 21.§. utolsó bekezdés rendelkezésein alapszik.

Dr. Jankó Péter tanácsvezető bíró"

Irat jelzete: ÁBTL 3.1.9. V-119575 - Kun András népbírósági pere - 47-48.

Címkék:

[Serédi Jusztinián](#) ^[4]

[Szálasi Ferenc](#) ^[5]

[Nyilaskeresztes Párt](#) ^[6]

[Magyar Államrendőrség](#) ^[7]

[népbíróság](#) ^[8]

[nyilások](#) ^[9]

Kiadás: 14. évfolyam (2014) 5. szám

Forrás webcím: https://www.archivnet.hu/politika/kun_andras_a_nepbirosag_elott.html

Hivatkozások

[1] https://www.archivnet.hu/politika/kun_andras_a_nepbirosag_elott.html

[2] <http://filmhiradokonline.hu/watch.php?id=5883>

[3] <http://filmhiradokonline.hu/watch.php?id=5956>

[4] <https://www.archivnet.hu/cimkek/seredi-jusztinian>

[5] <https://www.archivnet.hu/cimkek/szalas-ferenc>

[6] <https://www.archivnet.hu/cimkek/nyilaskeresztes-part>

[7] <https://www.archivnet.hu/cimkek/magyar-allamrendorseg>

[8] <https://www.archivnet.hu/cimkek/nepbirosag>

[9] <https://www.archivnet.hu/cimkek/nyilások>